

loven Sted, laa det vel ikke fjærnt at søge nogen Kompensation af disse Tab ved forhøjede Toldsatser. Jeg for mit personlige Bedkommende vil dog ikke foreslaa saadanne, dels af den praktiske Grund, at jeg tror, at en Forhøjelse vil være uopnaelig, men ogsaa tilbels paa Grund af hele min Opfattelse af Toldsagen. Alle Industrier maa jo se at finde sig til Rette i de Konjunkturförändringer, som foregaa som Følge af Kommunikationsmidlernes Udvißling. De Tab, der ad denne Vej libes, ere en Følge af naturlige Förhold og derfor i Længden uafvendelige.

Men hvad jeg mener, at jeg som mit Fags Repräsentant kan være bekendt indtrængende at bede den højtærede Toldkommission om, det er, at man ikke netop benytter dette Øjeblik til at tilføje vort Skovbrug endnu et overvældende Slag ved Föroringelse af Tolden paa Naaletrælslast og ved Föroringelse eller Ophævelse af Tolden paa raat forarbejdede Løvtræeffekter. Lad os først være kommen til nogenlunde Ro efter de Tab, som Dampfærgerne have tilføjet os, inden man gaar til en Föroringelse af Tolden paa Tømmer og Træ, inden vi kunne skønne, om vort Skovbrug overhovedet kan taale dem.

Thi hvad der er vist, og hvad der ikke behøver udsjörlig Dokumentation, det er, at naar man paa en Gang borttager den Beskjyttelse fra vort Skovbrug, som ringere Transportudgifter repräsentere, og den, der resulterer af den tilvante Told, saa maa vort opblomstrende og intensive Skovbrug synke tilbage til det Standpunkt, som det indtog for 150 Aar siden, hvor al Skovdrift bestod i at fælde det Træ, Naturen havde skabt. Thi dette Standpunkt indtager i Hovedsagen de konkurrerende svenske Brug. Hele den Kapital vi har nedlagt og nedlægge i Kulturen, i omhyggelig Afvanding af Arealerne, i et vidt forgrenet og vel vedligeholdt Vejnet i Skovene, i Tjenesteboliger til det Personale, som det intensive Skovbrug kræver, det vilde være værdiløst, naar Skaanes og Smaalands Naturskove ikke ligge længere fra vort Hovedmarked end Själlands og Jyllands.

Kunde end efter *laissez-faire*, *laissez-passer*-Teorien vore Landhaandværkere og Savfærere søge over i andre Erhverv, naar især udenlandske Fabrikker efter Ophævelse eller stærk Reduktion af Tolden paa raat og fuldt forarbejdede Trævarer har ødelagt deres Erhverv, saa ere i ethvert Fald for Skovbruget enorme Kapitaler gaaede fuldstændigt tabt.

Min indtrængende Henstilling til den højt ærede Kommission er derfor, at den indskrænker sit Arbejde paa Trætoldens Omraade til en Revision af Positionernes Kammer, saaledes at disse blive mere tidssvarende og enkle af de forekommende Anomalier undgaaes, men at Toldsatsernes Stjörrelse paa ingen Maade föringes.

Jeg kan derfor heller ikke paa nogen Maade anbefale de Toldnedsættelser, som ere foreslaaede af „Danisk Træhandlerforening“. Dennes Förslag (Bilag 110) er desuden mangelfuldt, og jeg skal tillade mig at foreslaa, at den højt ærede Kommission indbyder Træhandlerforeningen til at træde sammen med nogle Repräsentanter for Skovbruget for at forsøge, om der ved dette Samarbejde ikke lod sig tilvejebringe en Fællesindstilling til Kommissionen.

Højjægermester Sehested bemærkede, at han ikke saa sig i Stand til at udtale sig om den i Træhandlerforeningens Förslag (Bilag 110) omhandlede Klassificering, forinden han havde forhandlet med Bestyrelsen for „Danisk Skovforening“. Han kunde i øvrigt fuldstændig slutte sig til den af Kammerherre Müller givne udsjörlige Fremstilling af det danske Skovbrugs Stilling over for Tolden for Tømmer og Træ. — I 1893 var der af „Danisk Skovforening“ bleven nedsat et Udvalg til at tage Toldspørgsmaalet under Overvejelse. Dette Udvalg afgav sin Betænkning i 1894. Betænkningen gif i det Væsentlige ud paa, at Positionerne 246, 248—251 i den nugældende Toldlov bevares uforändrede, derimod ønskede man særlig for Pos. 247 en mindre Förändring, for at undgaa i den senere Tid opstaaede Misforstaaelser. Der er næppe Tvivl om, at man i 1863 ved Brændsel forstod Træ til at